

Hoog en droog...

“Pfui! Wat is het heet!”

Linus veegde zijn gezicht af met de onderkant van zijn tunica. Sigi en hij liepen over de weg, die hier vlak naast de slingerende rivier liep. Even verderop maakte de rivier een bocht naar links en aan de andere kant van de weg kon je duidelijk zien dat er daar ooit een overstroming was geweest. De weg vormde een soort dam tussen de rivier en het moeras.

Kleine menselijke figuurtjes waren op de zijkant ervan druk aan het werk.

Toen de jongens dichterbij kwamen, zagen ze de vader van Linus, samen met zijn medesoldaten uit zijn cohort. De mannen waren naakt, op een lendendoek na en stonden tot hun knieën in de prut. Aan de bemodderde benen was te zien dat sommigen nog wel dieper hadden gestaan. Alleen de optio, boven op de weg, zag er in de hitte nog enigszins toonbaar uit in zijn rode tunica.

“Dag oom Flavus.” fluisterde Sigi, met een scheef oogje op de onderofficier.

“Dag neef...dag zoon.” antwoordde de vader van Linus. “Wat komen jullie doen?”

“We waren aan het vissen op de loskade en toen was Barba daar ook. Hij vertelde dat jullie hier aan het werk waren.” antwoordde Linus.

“Ja...dat geluksvarken!” verzuchtte Flavus. “Wij breken een paar spaden en hij mag terug naar het kamp om nieuwe stelen te halen. Die zit nu natuurlijk lekker aan de wijn!”

“Nou...” zei Linus plagerig, “Sigi had net de hals van een wijn-amfora gevangen!”

Sigi zond hem een vernietigende blik toe. “Altijd nog beter dan een oude sandaal,” zei zijn oom troostend, “dat ving ik vroeger meestal!”

De optio riep wat in het Latijn en sommige mannen moesten een beetje lachen.

“Hij is nog maar net onderofficier en vers overgeplaatst vanuit Iberië. Hij spreekt nog geen woord van de taal hier.” verklaarde Flavus.

“Maar wat zei hij dan?” vroeg Sigi.

“Hij vindt het weer hier maar raar. Het ene moment regent het dagen achter elkaar, het volgend moment smelt je weg in je wollen tunicaatje. Hij heeft mooi praten, daar boven op de weg en wij in de modder!”

“Wat bent u hier aan het doen, oom Flavus?” vroeg Sigi leergierig.

“Je ziet dat de rivier hier ooit uit de bocht is gevlogen en het land heeft overstroomd.

Toen ze de weg aanlegden, bouwden ze hier deze moerasbrug. Ze hebben grote eikenhouten balken aangepunt en in de grond geheid en er toen allerlei materiaal tussen gestort. De weg loopt dus hoog en droog langs de rivier.

Maar Vadertje Rijn is het er niet mee eens en hij laat de rivier telkens aan de damwand knabbelen. Niet zo lang geleden was er hier weer een grote doorbraak.”

“Maar wat doet u nu dan?” hield Sigi aan.

“Nu moeten we regelmatig nalopen of de boel niet lekt en we verstevigen regelmatig de wanden.”

De optio riep weer iets. Flavus riep iets in het Latijn terug.

“Ik verstond “mola” of zoiets.” zei Sigi.

“Dat klopt,” zei Flavus, “ik moet weer aan de slag...hij zegt dat de dam niet uit zichzelf klaar komt. “Mola” betekent “dam” in het Latijn.”

“Ik dacht dat jullie pauze kregen om een spelletje mola te doen.” zei Sigi.

Flavus begon te lachen. “Was het maar waar!” zei hij.

ECHT GEBEURD!

Omdat zijn handen erg bemodderd waren, veegde hij zich met zijn pols het zweet uit zijn ogen. "Ga maar gauw, jongens, anders krijg ik moeilijkheden. Doe de groeten thuis en zeg maar tegen je moeder dat ik gauw langs kom, Linus."

Linus groette de optio beleefd in het Latijn en kreeg een niet onvriendelijk knikje terug. Samen liepen de jongens de weg terug, langs de loskade, naar huis in de vicus.

"Ik snap alleen nog niet goed wat die moerasbrug met een spelletje mola te maken heeft." zei Sigi peinzend.

"Simpel," zei Linus. "Je moet toch drie stenen op een rij zien te krijgen? Je werpt dan een dam op tegen de andere speler. En "dam" is "mola" in het Latijn en "mola" is dus ook de moerasbrug...snap je?"

Bewonderend keek Sigi naar zijn neef op. Die sprak zijn talen!

ECHT GEBEURD!